

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VIII./2017
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 678/2016
populárny názov	Náhrada trov konania v prípade zastavenia konania na základe späťvzatia dôvodne podanej žaloby pre správanie žalovaného
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	04.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia sa v konaní vedenom na okresnom súde žalobou doručenu 23. júna 2015 domáhali v pozícii žalobcov (vlastníkov bytov a nebytových priestorov) proti žalovanej nariadenia predaja jej bytu podľa § 11 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Žalobu odôvodnili tým, že byt žalovanej je dlhodobo neobývaný a na jeho lodžii sa usadili holuby. Dôvodili, že holuby uhniezdené na lodžii žalovanej znečisťujú aj byty ostatných vlastníkov a argumentovali, že žalovaná svojou nečinnosťou napriek upozorneniam a výzvam zo strany ostatných vlastníkov umožňuje trvalý výskyt holubov v lodžii jej bytu, a tým znečisťovanie susedných bytov v dome, čo vedie k sústavnému narušovaniu pokojného bývania ostatných vlastníkov bytov. Písomným podaním doručeným okresnému súdu 26. novembra 2015 vzali sťažovatelia žalobu späť s poukazom na to, že žalovaná až na základe žaloby vykonala na balkóne nápravu. Sťažovatelia žiadali priznať náhradu trov konania.</p> <p>Okresný súd uznesením z 8. februára 2016 konanie zastavil, sťažovateľom spoločne a nerozdielne priznal vrátenie súdneho poplatku za žalobu a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť im spoločne a nerozdielne náhradu trov konania. Okresný súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že o náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 146 ods. 2 druhej vety v spojení s § 151 ods. 1 prvou vetou Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a konštatoval, že sťažovatelia vzali svoju dôvodne podanú žalobu späť pre správanie žalovanej, ktorá vykonala nápravu závadného stavu až po podaní žaloby, preto okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľom náhradu trov konania. Proti uzneseniu okresného súdu podala žalovaná odvolanie, napadla uznesenie okresného súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov právneho zastúpenia a odvolanie odôvodnila tým, že sťažovatelia sami zobrali žalobný návrh späť v celom rozsahu, a je presvedčená, že v konaní pred súdom by neuniesli dôkazné bremeno a boli by neúspešní.</p>

	Krajský súd uznesením č. k. 4 Co 215/2016-82 z 31. mája 2016 uznesenie okresného súdu v časti týkajúcej sa trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.
z odôvodnenia	<p>Sťažovatelia sú toho názoru, že v dôsledku svojoľnej a arbitrárnej interpretácie a aplikácie ustanovenia § 146 ods. 2 OSP zo strany krajského súdu bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a súčasne namietajú aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ich právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.</p> <p>Preskúmaním rozhodnutia krajského súdu č. k. 4 Co 215/2016-82 z 31. mája 2016 ústavný súd dospel k názoru, že námietky sťažovateľov sú opodstatnené. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nenaplnia požiadavku spravodlivého procesu z hľadiska kritérií spravodlivého procesu. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu napr. vtedy, ak v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení procesného predpisu zo strany všeobecných súdov je obsiahnutý prvok svojoľe alebo extrémny rozpor s princípmi spravodlivosti. Toto pochybenie bolo zistené aj v teraz prerokovanej veci.</p> <p>Z ustanovenia § 146 ods. 2 OSP vyplývalo, že ak bol pre správanie žalovaného vzatý návrh späť a ten bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania žalovaný. Z uvedeného pravidla vyplývajú tri predpoklady priznania náhrady trov konania žalobcovi, a to späťvzatie žaloby žalobcom, správanie žalovaného a dôvodnosť žaloby. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že bez akejkoľvek opory v dokazovaní spochybnil dôvodnosť podanej žaloby sťažovateľmi a svojoľne rozhodol. Takýto postup bol v rozpore nielen s textom § 146 ods. 2 OSP, ale aj so zmyslom a účelom tohto zákonného ustanovenia. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Krajský súd napadnutým uznesením porušil právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces zaručený čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru).</p> <p>Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov na vlastníctvo zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že všeobecný súd môže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo vyplývajúce z čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie vyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, k čomu v danom konaní došlo. Porušenie princípov spravodlivého súdneho konania teda v danom prípade viedlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <ol style="list-style-type: none"> <u>1. Základné právo sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 215/2016-82 z 31. mája 2016 porušené bolo.</u> <u>2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 215/2016-82 z 31. mája 2016 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.</u> <u>3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľom trovy konania.</u>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05, III. ÚS 166/09, III. ÚS 144/2010, IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 84/2014, m. m. I. ÚS 119/2012, IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 629/2016, III. ÚS 638/2016
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, § 146 ods. 2
klúčové slová	dobré mravy (boni mores) byt-právo užívania

	majetok
--	---------

spisová značka	III. ÚS 40/2017
populárny názov	Spochybnenie princípu právnej istoty ako jedného z princípov právneho štátu uplatňovaním rozdielnej judikatúry v identických veciach na najvyššej úrovni sústavy všeobecných súdov
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	04.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Najvyšší súd rozdielnosť interpretačných pohľadov považuje za prirodzenú, no ústavný súd zdôrazňuje, že práve právna istota účastníkov súdnych konaní nemôže judikátorne rozpory ospravedlňovať donekonečna. Osobitne vo vzťahu k sťažovateľke to platí s ohľadom na skutočnosť, že si početnej judikatúry najvyššieho súdu potvrdzujúcej jej vlastnú výkladovú verziu § 58 ods. 5 Exekučného poriadku bola vedomá, a preto jej legitímne očakávania tvoriace súčasť požiadavky právnej istoty neboli iluzórne, ale reálne.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka v procesnom postavení povinnej podala na okresnom súde návrh na zastavenie exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „EP“) a následne i návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 EP. Okresný súd uznesením zo 16. mája 2012 prvým výrokom odklad exekúcie nepovolil a druhým výrokom zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie. Odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu krajský súd uznesením z 30. septembra 2013 odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „OSP“), pretože dospel k záveru, že z § 56 ods. 7 EP v spojení s § 202 ods. 2 OSP vyplýva neprípustnosť odvolania proti uzneseniu o nepovolení odkladu exekúcie a z § 58 ods. 5 EP v spojení s § 202 ods. 2 OSP zas rezultuje neprípustnosť odvolania proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, pričom prípustnosť dovolania i dovolací dôvod založila na § 237 písm. f) OSP, teda na odňatí možnosti konať pred súdom. Podľa jej názoru z § 58 ods. 4 EP nevyplývalo, že by bolo odvolanie prípustné len proti rozhodnutiu exekučného súdu, ktorým bolo povolené zastavenie exekúcie. Poukázala aj na judikatúru najvyššieho súdu podporujúcu tento jej právny názor. Najvyšší súd uznesením z 28. mája 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Oboer 331/2014 dovolanie sťažovateľky odmietol.
z odôvodnenia	Obsahová stránka výhrad prednesených v prerokovanej sťažnosti voči napadnutému dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu sa koncentruje do kritiky právneho záveru najvyššieho súdu o interpretácii § 58 ods. 5 EP. Kým najvyšší súd formuloval názor, podľa ktorého odvolanie je prípustné len proti uzneseniu exekučného súdu, ktorým zastaví exekúciu, sťažovateľka je presvedčená, že odvolanie musí byť prípustné aj proti negatívnemu rozhodnutiu exekučného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie. Sťažovateľka tiež poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých na spornú právnu otázku vyslovil opačný právny názor v porovnaní so záverom najvyššieho súdu v sťažnosťou napadnutom uznesení. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry ústavného súdu by sa na prvý pohľad mohlo zdať, že sťažnosť sťažovateľky nemôže byť úspešná, keďže pramení v spore o výklad jednoduchého zákona. Ústavný súd však v priebehu konania dospel k zisteniam, ktoré ústavno-súdny zásah do spornej kauzy odôvodňujú. V dôsledku výkladového postoja krajského súdu ako súdu odvolacieho neboli námietky sťažovateľky voči zamietnutiu jej návrhu na zastavenie exekúcie meritórne všeobecným súdom prerokované. K jej odvolaniu nezaujal meritórne žiaden orgán poskytujúci súdnu ochranu stanovisko. Popísané odmietnutie sa podľa názoru ústavného súdu priamo dotýka základného práva sťažovateľky na

súdnu ochranu i jej práva na spravodlivé súdne konanie, pretože v materiálnej perspektíve nadobúda podobu odmietnutia spravodlivosti (denegationis iustitiae). Za týchto okolností výkladový postoj krajského súdu a následne i najvyššieho súdu nemožno považovať len za interpretáciu jednoduchého zákona, ale za interpretáciu, ktorá musí nevyhnutne rešpektovať požiadavku ústavnej konformity (čl. 152 ods. 4 ústavy), teda aj súladu s katalógom základných práv a slobôd.

Ústavný súd však zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu v sebe inkorporuje viaceré čiastkových požiadaviek, ku ktorým jeho vlastná judikatúra zaraďuje aj požiadavku ochrany právnej istoty v podobe ochrany legitímnych očakávaní.

Ústavný súd neopomína, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s obmedzenou územnou pôsobnosťou. Úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať tieto protirečivé rozsudky. Podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva je preto v rozpore s princípom právnej istoty situácia, keď najvyšší súd (ako zjednocovateľ rozdielných právnych názorov) je sám zdrojom hlbokých a trvalých inkonzistencií. Rozporné právne názory najvyššieho súdu na identické situácie sú tak v konečnom dôsledku spôsobilé podkopávať dôveru verejnosti v súdny systém.

Sťažovateľka vo svojom dovolaní proti odvolaciemu uzneseniu krajského súdu poukázala na skoršie rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré vychádzali z právneho názoru, podľa ktorého § 58 ods. 5 EP pripúšťa odvolanie nielen proti pozitívnym (zastavenie) rozhodnutiam exekučného súdu podľa § 57 ods. 1 písm. g) EP, ale aj proti rozhodnutiam negatívnym (zamietnutie návrhu na zastavenie). Najvyšší súd existenciu týchto rozhodnutí ani v odôvodnení napadnutého uznesenia, ani vo svojom vyjadrení k sťažnosti sťažovateľky nepoprel. Nenamietal ani ich nepoužiteľnosť v rovine skutkovej alebo právnej. Ba samotný najvyšší súd vo vyjadrení k sťažnosti sťažovateľky uviedol ďalšie svoje rozhodnutia vychádzajúce z právneho názoru totožného s tým sťažovateľkiným.

Dokumentovanú judikatúru vyhodnocuje ústavný súd ako dôkaz trvalo existujúcej nejednotnosti rozhodovacej praxe najvyššieho súdu ako najvyššej úrovne sústavy všeobecných súdov v Slovenskej republike. Práve konštatovaná trvalosť rozporov v pohľade na interpretáciu § 58 ods. 5 EP spochybňuje argument najvyššieho súdu použitý vo vyjadrení k sťažnosti sťažovateľky, podľa ktorého *„prípady odlišnej interpretácie... je prirodzenou súčasťou súdneho systému vôbec a aj v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu môže byť riešenie interpretačných... problémov spojené s kratším či dlhším procesom postupného zjednocovania názorov...“*. Postoj najvyššieho súdu nemožno akceptovať práve s ohľadom na nejednotnosť jeho judikatúry trvajúcu už príliš dlho. Najvyšší súd rozdielnosť interpretačných pohľadov považuje za prirodzenú, no ústavný súd zdôrazňuje, že práve právna istota účastníkov súdnych konaní nemôže judikátorne rozpory ospravedlňovať donekonečna. Osobitne vo vzťahu k sťažovateľke to platí s ohľadom na skutočnosť, že si početnej judikatúry najvyššieho súdu potvrdzujúcej jej vlastnú výkladovú verziu § 58 ods. 5 EP bola vedomá, a preto jej legitímne očakávania tvoriace súčasť požiadavky právnej istoty neboli iluzórne, ale reálne.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v identických veciach týkajúcich sa interpretácie a aplikácie § 58 ods. 5 (predtým ods. 4) EP v nadväznosti na § 202 ods. 2 OSP uplatňoval rozdielnu judikatúru, čím spochybňoval princíp právnej istoty ako jeden z princípov právneho štátu, ktorý sú povinné pri svojej rozhodovacej činnosti rešpektovať všetky orgány verejnej moci a ktorý je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o porušovaní základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou (m. m. IV. ÚS 383/08).

Na uvedenom podklade ústavný súd uzatvára, že v okolnostiach posudzovaného prípadu nemožno akceptovať obranu najvyššieho súdu založenú na názore, že nie každá diskontinuita súdnej judikatúry je spôsobilá porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V napadnutom uznesení najvyšší súd nevysvetlil dostatočným spôsobom odchýlenie sa od rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré boli dovtedy vydané v skutkovo a právne identických dovolaciach kauzách.

	<p>Nejednotnosť judikatúry najvyššieho súdu tak v posudzovanom prípade má za následok porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2015 v konaní sp. zn. 4 Oboer 331/2014 porušené boli.</u></p> <p><u>2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2015 v konaní sp. zn. 4 Oboer 331/2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 195/06, III. ÚS 239/08, III. ÚS 385/08, PL. ÚS 36/95, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05, m. m. IV. ÚS 383/08, IV. ÚS 320/2014, I. ÚS 100/2011, m. m. II. ÚS 232/2012, II. ÚS 412/2013, IV. ÚS 529/2011, II. ÚS 224/2012</p> <p>EŠLP: rozhodnutie EŠLP vo veci Zielinski, Pradal, Gonzales a ďalší v. Francúzsko, sťažnosti č. 24846/94 a č. 34165/96 až č. 34173/96, bod 59, m. m. rozhodnutie EŠLP vo veci Beian v. Rumunsko, sťažnosť č. 30658/05, m. m. rozhodnutie EŠLP vo veci Sovtransavto Holding v. Ukrajina, sťažnosť č. 48553/99</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov</p>
kľúčové slová	<p>legitímne očakávanie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces exekúcia-exekučné konanie odvolanie-prípustnosť právna istota</p>

spisová značka	III. ÚS 193/2017
populárny názov	Likvidácia štátneho podniku podľa § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	04.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ je fyzickou osobou, ktorá sa ako žalobca v konaní pred správnymi súdmi žalobou na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) domáhal preskúmania zákonnosti a postupu Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Bratislava, a jeho rozhodnutia z 15. septembra 2011. V predmetnej právnej veci najvyšší súd konal ako odvolací súd o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 3. júna 2014, ktorým krajský súd ako súd prvého stupňa žalobu sťažovateľa zamietol. Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bol prvostupňový rozsudok krajského súdu potvrdený.</p> <p>Sťažovateľ je toho názoru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a zároveň bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, právo na prístup k súdu, právo na účinný opravný prostriedok, a tým aj právo vlastniť majetok.</p>

z odôvodnenia

III. 1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru

III. 1.1 K námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k aplikácii § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení účinnom v rozhodnom čase

Ústavný súd zistil, že jedným zo žalobných, ale aj odvolacích dôvodov bola argumentácia sťažovateľa založená na tom, že pôvodný nadobúdateľ nadobudol bytový dom do vlastníctva zmluvou o predaji časti majetku podniku z 20. septembra 1993 od pôvodného vlastníka nehnuteľnosti (štátneho podniku) uzavretou podľa príslušných ustanovení o predaji časti podniku v zmysle Obchodného zákonníka, na základe verejnej súťaže (nie na verejnej dražbe a po súhlase príslušného orgánu), teda výnimkou z § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“), podľa ktorého pri likvidácii organizácií uvedených v § 1 speňaží likvidátor majetok predajom vecí na verejnej dražbe. Iným spôsobom môže likvidátor postupovať len so súhlasom orgánu uvedeného v § 10 ods. 1. Sťažovateľ pritom v žalobe, ako aj v odvolaní poukazoval jednak na nevyhnutnosť potreby existencie privatizačného projektu, ako aj na postavenie a oprávnenia likvidátora pri likvidácii štátneho podniku [§ 70 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 15a ods. 4 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 111/1990 Zb.“)], z ktorých vyvodzoval jeho oprávnenie previesť časť likvidovaného podniku iným spôsobom ako podľa zákona č. 92/1991 Zb., a to „formou verejnej súťaže a následne právnym úkonom uzavretým v zmysle príslušných ustanovení obchodného zákonníka, ktorý spôsob zákon č. 92/1991 Zb. neupravuje, na takýto spôsob prevodu je zákon č. 92/1991 Zb. nepoužiteľný, len ho v ustanovení § 47b dovoľuje“.

Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd bol toho názoru, že § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. upravuje okrem predaja vecí na verejnej dražbe aj ďalší spôsob prevodu majetku štátu – okrem prevodov stanovených v § 5 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. (na základe rozhodnutia o privatizácii podniku alebo jeho časti, alebo na základe rozhodnutia o privatizácii majetkovej účasti štátu na podnikaní inej právnickej osoby vydaného na základe privatizačného projektu). Na základe tohto ustanovenia (§ 47b ods. 1) boli správne súdy toho názoru, že ďalšou formou prevodu majetku štátu podľa tohto zákona je, ak likvidátor speňažuje majetok spoločnosti v likvidácii iným spôsobom ako vo verejnej dražbe, so súhlasom príslušného orgánu, na ktorú nie je potrebné vytvárať privatizačný projekt, pretože už zo samotnej podstaty likvidácie vyplýva, že privatizovaná osoba nebude pokračovať v činnosti.

Najvyšší súd k analyzovanému odvolaciemu (i žalobnému) dôvodu (oprávnenia likvidátora pri speňažovaní likvidovaného majetku štátneho podniku) nezaujal stanovisko pre sťažovateľa dostatočne zrozumiteľné. Iba všeobecne uzavrel, že z dôvodu, že likvidátor robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti, a „vypracovanie privatizačného projektu likvidátorom by nebolo úkonom smerujúcim k likvidácii spoločnosti“, preto povinnosť tvorby privatizačného projektu sa nevzťahuje na likvidáciu štátneho podniku a § 47b ods. 1 preto upravuje ďalší spôsob prevodu majetku štátu podľa zákona č. 92/1991 Zb. Podľa názoru ústavného súdu je odpoveď najvyššieho súdu na spornú otázku týkajúcu sa oprávnenia likvidátora odpredať likvidovaný majetok spôsobom upraveným Obchodným zákonníkom, resp. zákonom č. 111/1990 Zb. nedostatočná.

Je nesporné, že právna úprava likvidácie štátnych podnikov je obsiahnutá v Obchodnom zákonníku (predtým ešte v Hospodárskom zákonníku), v zákone č. 92/1991 Zb., ako aj v zákone č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku. Táto je pre likvidátora záväzná a nemožno sa od nej odchýliť. Okruh povinností likvidátora bol vymedzený v § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o predaji časti podniku s pôvodným nadobúdateľom, podľa ktorého pri likvidácii podnikov uvedených v § 1 (štátne podniky) okrem rozpočtových a príspevkových organizácií speňaží likvidátor majetok predajom vecí na verejnej dražbe. Iným spôsobom mohol likvidátor postupovať len so

súhlasom príslušného ministerstva udeleným po predchádzajúcom prerokovaní so zakladateľom, teda výnimkou z tohto ustanovenia.

Keďže ústavný súd dospel k záveru o dôvodnosti sťažovateľových námietok, vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho práva podľa čl. 13 dohovoru. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o porušení iného práva zaručeného sťažovateľovi ustanoveniami dohovoru (čl. 6 ods. 1), zároveň konštatuje, že najvyšší súd svojím odvolacím rozsudkom porušil aj právo sťažovateľa zaručené čl. 13 dohovoru.

III. 1.2 K nevysporiadaniu sa s námietkou čiastočnej neplatnosti kúpnej zmluvy z 21. februára 2003

Už v podanej žalobe, ako aj v odvolaní sťažovateľ namietal, že ak by aj všeobecné súdy dospeli k záveru, že prevod vlastníckeho práva k bytovému domu je neplatný, „nemôže sa táto neplatnosť týkať prevodu pozemkov KN parc. č. 392/3 a 392/12, ktoré boli predmetom Kúpnej zmluvy zo dňa 21. 2. 2003“. Predmetnou kúpnu zmluvou boli prevádzané osobitne pozemky a bytový dom a kúpna cena bola dojednaná taktiež osobitne pre bytový dom a osobitne pre označené pozemky.

Najvyšší súd na túto odvoláciu (ako aj žalobnú) námietku sťažovateľa nijako nereagoval a neurobil tak ani krajský súd v rozsudku z 3. júna 2014.

Aj z tohto dôvodu ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

III. 1.3 K námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k aplikácii § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov

Sťažovateľ v sťažnosti, ako aj v správnej žalobe a v odvolaní tvrdí, že § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Zb.“) účinný od 1. augusta 1995 sa na prevody uskutočnené pred jeho účinnosťou, teda aj na prevod vlastníckeho práva uskutočnený medzi pôvodným vlastníkom nehnuteľnosti a pôvodným nadobúdateľom uskutočnený v roku 1993, nemôže vzťahovať. Najvyšší súd túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú. Pôvodný nadobúdateľ prevádzal vlastnícke právo k obytnému domu na sťažovateľa kúpnu zmluvou z 21. februára 2003, keď bol § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb. už účinný, a preto jeho aplikácia na zmluvný vzťah vzniknutý po jeho účinnosti, za predpokladu, že prevodcom je vlastník domu uvedený v § 17 ods. 3 písm. f) zákona č. 182/1993 Zb., ktorý nadobudol byty do vlastníctva podľa osobitného predpisu (zákon č. 92/1991 Zb.), k čomu správne súdy dospeli, bola v okolnostiach veci dostatočne a logicky odôvodnená. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

III. 1.4 K námietke porušenia princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí

Sťažovateľ v sťažnosti poukazoval na to, že v tejto veci už bol krajským súdom vydaný rozsudok z 13. mája 2009, ktorý bol potvrdený rozsudkom najvyššieho súdu z 20. októbra 2010. Týmto rozsudkom krajského súdu bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie žalovaného správneho orgánu o zrušení povolenia vkladu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi pôvodným nadobúdateľom a sťažovateľom z dôvodu, že ak pôvodný nadobúdateľ nadobudol predmetnú nehnuteľnosť na základe zákona č. 92/1991 Zb., je táto v zmysle § 29 zákona č. 182/1993 Zb. neplatná, keďže nájomcovia jednotlivých bytov požiadali o prevod vlastníckeho práva ešte pred jeho predajom sťažovateľovi.

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd tým, že napadnutým rozsudkom nerešpektoval predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu, došlo k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

Najvyšší súd vo vzťahu k tejto námietke odkázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 3. júna 2014. Je pravdou, že krajský súd zrušujúcim rozsudkom rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a), c) a e) OSP a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom najvyšší súd toto rozhodnutie rozsudkom potvrdil.

	<p>Krajský súd v zrušujúcom rozsudku povedal, že to, či treba aplikovať § 29 ods. 5 a 7 zákona č. 182/1993 Zb. v danom štádiu konania, nemožno posúdiť, pretože správny orgán sa nedostatočne vysporiadal s otázkou aplikácie § 47b ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., preto krajský súd v tomto rozsahu nepovedal jednoznačne, či bolo potrebné aplikovať § 29 ods. 5 a 7 zákona č. 182/1993 Zb., a preto toto zrušujúce rozhodnutie krajského súdu neobsahuje podľa názoru ústavného súdu jednoznačný právny názor o tom, či je alebo nie je možné v tejto veci aplikovať toto ustanovenie zákona.</p> <p>Je síce pravdou, že vo výroku zrušujúceho rozsudku je okrem iného uvedený aj dôvod zrušenia podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP (nesprávne právne posúdenie veci), avšak súdne rozhodnutie má predstavovať istú logickú jednotu výroku a odôvodnenia, a preto nie je možné prijať záver, že zrušujúci rozsudok krajského súdu bol založený na kritike nesprávneho právneho posúdenia veci aj z dôvodu, že správny orgán nevysvetlil v odôvodnení svojich rozhodnutí všetky tie okolnosti, ktoré umožňujú jednoznačne ustáliť aplikáciu označených ustanovení zákona č. 182/1993 Zb.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd námietke sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu spočívajúcim v porušení princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí nevyhovel.</p> <p>III. 2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru výlučne na základe nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Po vrátení veci najvyššiemu súdu bude potrebné, aby o odvolaní sťažovateľa znovu rozhodol, rešpektujúc súčasne viazanosť žalobnými dôvodmi sťažovateľa, ktorá sa musí prejavovať aj v podobe odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu o podanom odvolaní. Až následné posúdenie ústavnej akceptovateľnosti prípadných meritorných právnych záverov najvyššieho súdu umožňuje dospieť k definitívnemu záveru o tom, či bol sťažovateľ zbavený svojho vlastníckeho práva v rozpore s ústavou. Preto ústavný súd sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy nevyhovel.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 134/2014 z 30. novembra 2015 porušené boli.</u></p> <p><u>2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 134/2014 z 30. novembra 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania.</u></p> <p><u>4. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06, m. m. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, I. ÚS 35/98, II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, m. m. III. ÚS 36/2010, IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, III. ÚS 420/2016, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, I. ÚS 538/2013</p> <p>EŠLP: rozsudok EŠLP vo veci Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, m. m. rozsudok EŠLP vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B, rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov zákon č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych</p>

	orgánov zmluva-zmluva o predaji podniku privatizácia
--	--

spisová značka	III. ÚS 267/2017
populárny názov	Rozhodovanie súdov o prípustnosti odvolania podaného ešte za účinnosti starej procesnej úpravy v prípade okamžitej aplikability novej procesnej úpravy
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	04.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Podstatou princípu okamžitej aplikability je zabezpečiť procesne efektívne prejednanie veci vyhnutím sa nachádzaniu vhodného procesného režimu (v spleti prechodných ustanovení), čo umožňuje súdom sústrediť sa na hmotnoprávnu povahu sporu. V tomto ohľade je napadnutie postupu krajského súdu spočívajúceho v arbitrárnom uplatnení okamžitej aplikability Civilného sporového poriadku v prejednávanej veci neopodstatnené, pretože požaduje odklon od sústredenia sa na hmotnoprávnu povahu sporu (existencia pohľadávky) k riešeniu námietok nemajúcich vo vzťahu k meritu sporu zásadný význam (vlastníctvo pohľadávky).
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je žalovanou v spore o určenie pravosti popretej pohľadávky vedenom na okresnom súde. Okresný súd uznesením z 26. októbra 2015 pripustil zmenu účastníkov na strane žalobcu na základe § 92 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“ alebo „stará procesná úprava“). Proti prvostupňovému rozhodnutiu sa sťažovateľka v zákonnej lehote odvolala. Po podaní odvolania, ale zároveň ešte pred rozhodnutím krajského súdu o podanom odvolaní, nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“ alebo „nová procesná úprava“). O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že podané odvolanie odmietol. Odmietnutie odvolania bolo založené na ustanoveniach § 355 ods. 2 CSP a § 357 CSP, z ktorých podľa názoru krajského súdu nepochybne vyplýva, že podanie odvolania proti uzneseniu okresného súdu nie je podľa novej procesnej úpravy prípustné.
z odôvodnenia	<p>Predmetom sťažnosti je požiadavka vecného prieskumu napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo odvolanie sťažovateľky odmietnuté. Sťažovateľka sa nestotožňuje s tým, že o včas podanom a prípustnom odvolaní podľa starej procesnej úpravy bolo nakoniec rozhodnuté tak, že jeho prejednanie je podľa novej procesnej úpravy neprípustné.</p> <p>Z vyjadrení krajského súdu a repliky sťažovateľky vyplýva, krajský súd po skončení konania pristúpil k nezvyčajnému kroku. K napadnutému rozhodnutiu vydal opravné uznesenie (v ktorom sa tváril, že napráva zrejmu pisársku, resp. obdobnú nesprávnosť), pričom do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vecne doplnil nový dôvod rozhodnutia – odmietnutie odvolania z dôvodu, že bolo podané neoprávnenou osobou [§ 218 ods. 1 písm. b) OSP]. Podľa názoru krajského súdu pripustenie zmeny v osobe žalobcu nemalo žiadny (negatívny) dopad na postavenie sťažovateľky v konaní, a preto jej odvolanie bolo možné odmietnuť aj z uvedeného dôvodu a tento dôvod sa už prelína s dôvodom odmietnutia odvolania podľa § 386 písm. b) CSP.</p> <p>S tvrdením o možnosti odmietnuť podané odvolanie z dôvodu jeho podania neoprávnenou osobou podľa starej (Občiansky súdny poriadok), ako aj podľa novej (Civilný sporový poriadok) procesnej úpravy zas v zásade súhlasí sťažovateľka. Tá ale tvrdí, že názor krajského súdu je v jej prípade značne zjednodušený a dôvody zakladajúce odmietnutie odvolania ako podaného neoprávnenou osobou nie sú vecne naplnené. Tvrdí, že taký postup krajského súdu môže vytvoriť žalobcovi priestor pre zneužitie práva v inom konaní. Z toho dôvodu aj odvolanie podala.</p> <p>Ústavný súd neprehliada taktický zámer sťažovateľky blokovat' podaním odvolania zneužitie práva v inom konaní, avšak na tomto mieste musí konštatovať, že tvrdenie sťažovateľky je zatiaľ v abstraktnej rovine a že</p>

	<p>všeobecné súdy sú povolané chrániť ju pred zneužitím práva tiež v konaní, v ktorom sa údajné zneužitie práva prejaví. Dodáva, že podstatou konania, v ktorom sa odvolala proti pripusteniu zmeny v osobe žalobcu, je určenie popretej pohľadávky. Podstatou konania teda nie je to, kto je veriteľom, ale otázka existencie pohľadávky. Preto je pre všetkých účastníkov tohto konania dôležité spravodlivé rozhodnutie o existencii pohľadávky a v tomto konaní nie je vhodné vytvárať priestor pre taktizovanie ohľadom iného konania (prostredníctvom podávania pre podstatu sporu málo významných odvolaní, resp. formálneho uplatnenia práva v duchu „odvolania sa pre odvolanie sa“).</p> <p>Ústavný súd neprehlíada ani skutočnosť, že krajský súd sa nakoniec snažil napraviť napadnuté rozhodnutie doplnením prieskumu prípustnosti odvolania opravným uznesením, a to z hľadiska, či bolo podané oprávnenou osobou, pričom dospel k záveru, že sťažovateľka podľa starej (Občiansky súdny poriadok) ani podľa novej (Civilný sporový poriadok) procesnej úpravy nebola oprávnenou osobou na podanie odvolania. V uvedenom našiel krajský súd spoločný prienik starej a novej procesnej úpravy, a tým poukazoval na vecnú správnosť výroku napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd však snahu krajského súdu stelesnenú v opravnom uznesení ponecháva v rovine, že opravné uznesenie nepodrobuje prieskumu, pretože v posudzovanom prípade nebolo opravným uznesením vhodné vecne zakladať nové dôvody odmietnutia odvolania. Nakoniec teda ústavný súd musel vyhodnotiť ústavnú udržateľnosť výroku o odmietnutí podaného odvolania v napadnutom rozhodnutí bez prihliadnutia na opravné uznesenie.</p> <p>Ako už bolo uvedené, sťažovateľka v spore útočí na postup krajského súdu spočívajúci v uplatnení okamžitej aplikability Civilného sporového poriadku z dôvodu, že na tento postup nebol podľa jej názoru vo veci daný dôvod. Ústavný súd nepopiera, že odôvodneniu napadnutého rozhodnutia mohlo byť venované viac priestoru, a to najmä vo vzťahu k uplatneniu okamžitej aplikability Civilného sporového poriadku a jej dopadu na postavenie sťažovateľky (justifikácia účinkov procesných úkonov). Princíp justifikácie účinkov procesných úkonov (§ 470 ods. 2 CSP) je totiž účinnou brzdou prípadnej retroaktívnej interpretácie a aplikácie novej procesnej úpravy. Tento princíp je spôsobilý obmedziť plné rozvinutie okamžitej aplikability v prípade, ak by jej plné rozvinutie mohlo spôsobiť ústavnú nonkonformitu rozhodnutia. Právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, pritom zostávajú zachované.</p> <p>Výrok o odmietnutí odvolania je však podľa názoru ústavného súdu materiálne udržateľný preto, že podanie odvolania nemalo potenciál ústavne významným spôsobom ovplyvniť správnosť rozhodnutia sporu v jeho merite (ohľadom existencie pohľadávky). Námietka retroaktívneho uplatnenia Civilného sporového poriadku vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku sa v svetle okolností ukázala iba ako argument zastierajúci odôvodnenie predĺženia rozhodovania v merite prejednávanej veci (z dôvodu procesnej taktiky sťažovateľky). Podstatou princípu okamžitej aplikability je však zabezpečiť procesne efektívne prejednanie veci vyhnutím sa nachádzaniu vhodného procesného režimu (v spleti prechodných ustanovení), čo umožňuje súdom sústrediť sa na hmotnoprávnu povahu sporu. V tomto ohľade je napadnutie postupu krajského súdu spočívajúceho v arbitrárnom uplatnení okamžitej aplikability Civilného sporového poriadku v prejednávanej veci neopodstatnené, pretože požaduje odklon od sústredenia sa na hmotnoprávnu povahu sporu (existencia pohľadávky) k riešeniu námietok nemajúcich vo vzťahu k meritu sporu zásadný význam (vlastníctvo pohľadávky). Keďže podané odvolanie nebolo spôsobilé podstatným spôsobom ovplyvniť meritum sporu, nemožno ani bez výhrad uvažovať o zhoršení postavenia sťažovateľky v tomto spore. Z uvedeného dôvodu ani jej tvrdenia neodôvodňujú ústavnú nekonformitu napadnutého rozhodnutia.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľky nevyhoveli.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: PL. ÚS 22/06, III. ÚS 236/2015, IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010, I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03, m. m. III. ÚS 875/2016</p>

súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, § 201, § 202 zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, § 355 ods. 2, § 357, § 470 ods. 1 a 2
klúčové slová	podanie-právne účinky podania občianske súdne konanie-Občiansky súdny poriadok retroaktivita konanie-procesný postup

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 358/2017
populárny názov	Námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd opravným uznesením všeobecného súdu.
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	30.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Samotným opravným uznesením podľa názoru ústavného súdu v princípe nemožno zasiahnuť do žiadneho základného práva alebo slobody, keďže sa ním nerozhoduje o žiadnom práve sťažovateľky, len sa ním odstraňujú chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejmé nesprávnosti. Už len táto samotná okolnosť postačuje pre záver, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.
skutkový stav a základné fakty	Z predloženej sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu z 18. novembra 2016 bola sťažovateľke ako správcovi v konkurznom konaní priznaná paušálna odmena v sume 654,30 €. Okresný súd následne vydal napadnuté uznesenie ako opravné uznesenie, ktorým opravil výrok uznesenia o odmene správcu týkajúci sa priznanej náhrady zo sumy 654,30 € na sumu 564,30 €. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že „výrok napadnutého uznesenia nie je riadne odôvodnený“ a ďalej, že „došlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv v konaní o určení paušálnej odmeny správcu za výkon funkcie“. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka je toho názoru, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k nepripustnému zásahu do jej označených práv.
z odôvodnenia	Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ide o opravné uznesenie, ktorým všeobecný súd rozhodol o oprave uznesenia o odmene správcu v konkurznom konaní. V nadväznosti na obsah sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že námietky sťažovateľky smerujú proti porušeniu princípov spravodlivého súdneho konania pri vydávaní opravného uznesenia. Samotným opravným uznesením podľa názoru ústavného súdu v princípe nemožno zasiahnuť do žiadneho základného práva alebo slobody, keďže sa ním nerozhoduje o žiadnom práve sťažovateľky, len sa ním odstraňujú chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejmé nesprávnosti. Už len táto samotná okolnosť postačuje pre záver, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Navyše namietaná suma, o ktorú bola, resp. mala byť sťažovateľka v okolnostiach posudzovanej veci ukrátená, predstavuje sumu 90 €, ktorú možno považovať za bagateľnú. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia, ako aj uznesenia o odmene správcu konštatuje, že prima facie ide o ukázkový prípad opravného uznesenia vydaného v súlade s označenými právami sťažovateľky, ktorých porušenie namieta. Okresný súd v posudzovanom prípade postupoval správne, ak chybu v písaní a počítaní, ktorá sa prejavila v samotnom výroku uznesenia o odmene správcu a zároveň vyplývala z jeho odôvodnenia, napravil

	<p>napadnutým opravným uznesením. Napadnuté opravné uznesenie okresného súdu je riadne odôvodnené, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od vecí samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti. Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>ÚS SR: mutatis mutandis II. ÚS 71/97, I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06</p>
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-správca konkurznej podstaty arbitrárnosť rozhodnutie-opravné</p>

spisová značka	III. ÚS 391/2017
populárny názov	Predbežné opatrenie zaniknuté podľa § 77 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku a možnosť jeho obnovy zrušením právoplatného rozhodnutia vo veci samej v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku ako otázka zásadného právneho významu.
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	12.06.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	Zrušením právoplatného rozhodnutia vo veci samej (v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku) nedochádza k obnove zaniknutého právneho inštitútu (predbežného opatrenia), pretože tento v dôsledku svojej dočasnosti zanikol <i>ex lege</i> z dôvodu uvedeného v § 77 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.
skutkový stav a základné fakty	<p>Na okresnom súde sa pod sp. zn. 16 Er 707/2014 vedie exekučné konanie, v ktorom sťažovateľka vystupuje v postavení oprávnenej. Exekučným titulom, na základe ktorého sťažovateľka navrhla exekúciu, bolo uznesenie okresného súdu č. k. 8 C 99/2006-27 zo 6. novembra 2006 o nariadení predbežného opatrenia. Okresný súd návrhu vo veci samej rozsudkom č. k. 8 C 99/2006-293 z 24. januára 2011 vyhovel. Toto rozhodnutie bolo rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 171/2011-321 z 29. novembra 2011 potvrdené. Najvyšší súd však následne uznesením sp. zn. 1 M Cdo 7/2012 z 26. februára 2014 zrušil rozhodnutia súdov nižších stupňov a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie.</p> <p>Povinný vzniesol proti exekúcii námietky, ktorým okresný súd uznesením sp. zn. 16 Er 707/2014 z 23. septembra 2015 vyhovel. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom argumentovala, že „<i>nakoľko došlo k obnoveniu stavu, ktorý tu bol pred právoplatnosťou zrušených rozhodnutí naďalej je účinné a aktuálne predbežné opatrenie vydané v priebehu predchádzajúceho konania a to z dôvodu, že nim boli upravené vzťahy medzi účastníkmi konania do konečného rozhodnutia vo veci</i>“. Krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 8 CoE 14/2016 z 28. apríla 2016 rozhodnutie okresného súdu potvrdil a proti svojmu rozhodnutiu pripustil dovolanie z dôvodu, že otázka „<i>či zrušením právoplatného rozhodnutia vo veci samej</i></p>

	<p><i>dovolacím súdom dochádza k obnoveniu predbežného opatrenia nariadeného do skončenia uvedenej veci, zaniknutého pred rozhodnutím dovolacieho súdu podľa § 77 ods. 1 písm. c) O. s. p.</i>“ nebola dosiaľ judikatúrou najvyššieho súdu riešená. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 ECdo 1/2017 z 23. februára 2017 sťažovateľkino dovolanie zamietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>II.1 K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy a listiny napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 16 Er 707/2014 z 23. septembra 2015 a napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 8CoE 14/2016-78 z 28. apríla 2016</p> <p>Napadnutým rozhodnutím je uznesenie okresného súdu sp. zn. 16 Er 707/2014 z 23. septembra 2015. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý v prípade zistenia zásahu prvostupňového súdu do základných práv alebo slobôd sťažovateľky bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu.</p> <p>Okrem toho sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv i rozhodnutím krajského súdu a žiada zrušiť jeho uznesenie č. k. 8 CoE 14/2016-78 z 28. apríla 2016. Krajský súd označeným rozhodnutím rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a proti svoju rozhodnutiu pripustil dovolanie. Podľa § 239 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.</p> <p>Skutočnosť, že právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylúčila právomoc ústavného súdu, ako aj skutočnosť, že proti uzneseniu krajského súdu mala k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ktorý aj využila, založili dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.</p> <p>II.2 K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy a listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 ECdo 1/2017-113 z 23. februára 2017</p> <p>Podľa názoru sťažovateľky tým, že sa krajský súd stotožnil s právnymi závermi okresného súdu bez náležitého vysporiadania sa s jej argumentáciou, ktorú uplatnila v rámci podaného odvolania i dovolania, došlo k porušeniu jej základných práv zaručených ústavou a listinou. Slovanami sťažovateľky, „<i>vzhľadom na skutočnosť, že neexistuje konečné a právoplatné rozhodnutie vo veci samej nie je namieste aplikácia ustanovenia § 77 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku</i>“. Z obsahu ústavnej sťažnosti je tak zrejmé, že sťažovateľka od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospeli všeobecné súdy s ohľadom na posúdenie otázky zásadného právneho významu.</p> <p>Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd zrozumiteľným a pomerne vyčerpávajúcim spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľky zamietol. Zo záverov uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Práve naopak, príslušné ustanovenia upravujúce problematiku zániku predbežných opatrení podľa v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd súhlasí so zodpovedaním otázky zásadného právneho významu najvyšším súdom a iba pre zdôraznenie správnosti jeho záveru uvádza, že zrušením právoplatného rozhodnutia vo veci samej (v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku) nedochádza k obnove zaniknutého právneho inštitútu (predbežného opatrenia), pretože tento v dôsledku svojej dočasnosti zanikol ex lege z dôvodu uvedeného v § 77 ods. 1 písm. c) OSP. Výklad predostretý sťažovateľkou nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, nereflektuje už spomínanú dočasnú povahu tohto právneho inštitútu ani ochranu práv protistrany. Z napadnutého rozhodnutia je tiež zrejmé, že najvyšší súd sa</p>

	zaoberal aj námietkami sťažovateľky, čo vedie ústavný súd ku konštatovaniu, že sťažovateľka v tomto konaní (v spojení s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu) dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09, I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03, I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 17/01
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, § 77 ods. 1 písm. c)
klúčové slová	predbežné opatrenie dovolenie exekúcia-exekučný titul práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	III. ÚS 405/2017
populárny názov	Odvolanie podané veriteľom popretých pohľadávok proti uzneseniu o zrušení konkurzu na majetok úpadcu pre nedostatok majetku vydaného súdom v konkurznom konaní
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	12.06.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd v konkurznom konaní vydal uznesenie z 30. septembra 2016, ktorým zrušil konkurz na majetok úpadcu pre nedostatok majetku. Sťažovateľ ako veriteľ popretých pohľadávok podal proti tomuto uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že jeho odvolanie odmietol z dôvodu, že „ <i>pohľadávky odvolateľa sú sporné, nie sú zistené, a tak odvolateľ, ako veriteľ nemá procesné postavenie oprávnenej osoby, ktorá by mala zistené pohľadávky a mohla účinne podať odvolanie</i> “. Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré považuje za arbitrárne a nespravodlivé. Sťažovateľ argumentuje tým, že podal incidenčnú žalobu, ktorou sa domáhal určenia popretých pohľadávok a o ktorej ešte nebolo právoplatne rozhodnuté.
z odôvodnenia	Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť tým, že na jeho právnu argumentáciu uplatnenú v odvolaní nereagoval ústavne konformným spôsobom, keď odmietol jeho odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o zrušení konkurzu na majetok úpadcu. Sťažovateľ zároveň namieta aj arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu založenú na jeho názore, že právne závery krajského súdu sú založené na nesprávnej interpretácii relevantných noriem. Ústavný súd sa stotožňuje s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého sťažovateľ ako veriteľ úpadcu, ktorého pohľadávky boli riadne popreté, a teda v čase jeho rozhodovania nezistené, nebol oprávnený podať proti označenému uzneseniu okresného súdu o zrušení konkurzu na majetok úpadcu pre nedostatok majetku odvolanie. Názor sťažovateľa, že bol oprávnený podať odvolanie proti označenému uzneseniu okresného súdu napriek tomu, že nemal

	<p>zistenú pohľadávku, nemá oporu v zákone.</p> <p>Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.</p> <p>Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní. Argumentoval tým, že v dôsledku svojvoľného popretia jeho pohľadávok ako veriteľa úpadcu správcom konkurznej podstaty bol znevýhodnený tak, že nemohol podať proti uzneseniu o zrušení konkurzu odvolanie. S týmto konštruktom sa ústavný súd nestotožňuje, pretože správca podľa § 32 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) každú prihlásenú pohľadávku porovná s účtovnou a inou dokumentáciou úpadcu, zoznamom záväzkov, prihliadne na vyjadrenia úpadcu a iných osôb a vykoná aj vlastné šetrenie. Ak pri skúmaní zistí, že pohľadávka je sporná, je povinný ju v spornom rozsahu poprieť. Práve spornosť pohľadávok sťažovateľa založila sťažovateľovo postavenie v konkurznom konaní, a nie splnenie zákonných povinností správcom konkurznej podstaty. Inými slovami povedané, skutočnosť, že sťažovateľ ako veriteľ popretých pohľadávok nemal podľa § 102 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii možnosť podať odvolanie proti uzneseniu o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku ešte nezakladá porušenie označeného základného práva na rovnosť účastníkov v konaní, tak ako to namietal sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.</p> <p>Sťažovateľ tiež namietal aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj jeho predchádzajúcim postupom. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že krajský súd sa riadne zaoberal námietkami sťažovateľa a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo považoval návrh podaný neoprávnenou osobou, resp. osobou, ktorá nemohla účinne podať odvolanie, a preto v okolnostiach prípadu interpretácia a aplikácia na vec vzťahujúcich sa noriem sledovala ich zmysel a účel. Uvedený právny záver krajského súdu však podľa názoru ústavného súdu nemá spojitosť s označeným právom hmotnoprávneho charakteru. Záver krajského súdu považuje ústavný súd za dostačujúci pre konštatovanie, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy na jednej strane a napadnutým uznesením krajského súdu na strane druhej.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: II. ÚS 27/07, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08, m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05, m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, II. ÚS 410/06, II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08</p> <p>ESEP: García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999, Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení</p>

	niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	opravný prostriedok-riadny konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-prihlásenie pohľadávky aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu odvolanie-rozhodnutie o odvolaní práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastníť majetok arbitrážnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na rovnosť účastníkov v konaní

spisová značka	III. ÚS 460/2017
populárny názov	Právo zamestnanca na úroky z omeškania pri nevyplatení mzdy, náhrady mzdy a odstupného
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	04.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Záver, podľa ktorého by zamestnávateľka nestihala sankcia v podobe úroku z omeškania, pokiaľ sa dostane do omeškania s plnením mzdy, náhrady mzdy a obdobných záväzkov voči zamestnancovi, by bol neutržateľný.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka bola ako žalovaná účastníčkou konania pred okresným súdom, v ktorom sa proti nej žalobkyňa domáhala pôvodne zaplatenia 4 487,87 € s príslušenstvom. Žalovaná suma pozostávala z doplatku mzdy, doplatku náhrady za dovolenku a doplatku odstupného, ktoré si žalobkyňa uplatnila s poukazom na Zákonník práce a zákon č. 62/2012 Z. z. o minimálnych mzdových nárokoch sestier a pôrodných asistentiek a ktorým sa dopĺňa zákon č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 62/2012 Z. z.“). Okresný súd medzitýmnym rozsudkom zo 7. marca 2014 rozhodol tak, že základ nároku žalobkyne na doplatenie mzdy, náhrady mzdy za dovolenku a na doplatenie odstupného podľa Zákonníka práce je daný a základ nároku na doplatenie mzdy, náhrady mzdy za dovolenku a odstupného podľa zákon č. 62/2012 Z. z. daný nie je. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd rozsudkom z 26. marca 2015 potvrdil rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti, t. j. vo výroku, že základ nárokov žalobkyne podľa Zákonníka práce je daný. Žalobkyňa následne vzala žalobu v časti zodpovedajúcej uplatneným nárokom na doplatky podľa zákona č. 62/2012 Z. z. s príslušenstvom späť, okresný súd v tejto časti konanie zastavil a predmetom konania tak ostalo zaplatenie sumy 4 024,24 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom z 11. marca 2016 zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobkyni 4 024,21 €, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyni priznal náhradu trov konania. Priznanie doplatku mzdy, náhrady mzdy a odstupného odôvodnil poukazom na § 120, § 116 ods. 1, § 134, § 129 a § 76 Zákonníka práce, pričom dospel k záveru, že sťažovateľka ako zamestnávateľka skutočne priradila pracovnému miestu žalobkyne nesprávne druhý stupeň náročnosti práce, hoci jej pracovné miesto zodpovedalo štvrtému stupňu, čím žalobkyni vzniklo právo na doplatky v žalovanej výške. Pokiaľ okresný súd žalobu v prevyšujúcej časti, t. j. pokiaľ išlo o úroky z omeškania z jednotlivých dlžných mesačných súm doplatkov na mzde, náhrade mzdy a odstupného, zamietol, svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ak tento neustanovuje v prvej časti inak, sa vzťahujú na individuálne pracovnoprávne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, čo znamená, že ak Zákonník práce úroky z omeškania neupravuje a tieto nie sú upravené ani vo

	<p>všeobecnej časti (§ 1 – § 122) Občianskeho zákonníka (upravené sú až v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), nemožno ich priznať. Navyše aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka možno subsidiárne aplikovať v zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce iba na prvú časť Zákonníka práce, a nie na ostatné časti Zákonníka práce, ktoré upravujú pracovný pomer, mzdu a náhradu mzdy.</p> <p>O odvolaní žalobkyne proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom č.k. 10 CoPr 11/2016-345 z 26. januára 2017 tak, že žalobkyni priznal úrok z omeškania z jednotlivých dlžných súm doplatkov mzdy, náhrady mzdy i odstupného. To, že neobstojí názor okresného súdu, podľa ktorého na vec nie je možné aplikovať § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, odôvodnil krajský súd poukazom na sociálnu funkciu mzdy a zdôraznil, že i zamestnávateľ sa môže dostať do omeškania rovnako ako každý iný dlžník a nie je dôvod, aby nebol povinný za svoje omeškание úrok z omeškania platiť.</p> <p>Sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, zjavne neodôvodnené, tvrdí, že je v priamom rozpore s právnymi normami (s ich znením i účelom). Taktiež považuje toto rozhodnutie krajského súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je nevecné a nevysporiadava sa s argumentáciou sťažovateľky.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v konaní nastolila, a vysvetlil, ako dospel k záveru o vzniku práva žalobkyne na úroky z omeškania. Tento záver je založený na zistení, podľa ktorého sa dostala sťažovateľka do omeškania nevyplatením mzdy, náhrady mzdy a odstupného v správnej výške nasledujúcim dňom po ich splatnosti, a opiera sa o ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.“). Krajský súd zároveň s poukazom na sociálnu funkciu mzdy konštatoval, že neudržateľným by bol záver, podľa ktorého by práve zamestnávateľa nestihala sankcia v podobe úroku z omeškania, pokiaľ sa dostane do omeškania s plnením mzdy, náhrady mzdy a obdobných záväzkov voči zamestnancovi. Tým krajský súd dostatočne reagoval i na argumentáciu sťažovateľky prednesenú v priebehu konania.</p> <p>Ústavný súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, podľa ktorého zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. Ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo.</p> <p>Sťažovateľka ďalej v sťažnosti poukazuje na to, že právo na spravodlivé súdne konanie malo byť porušené i tým, že krajský súd osobitne neposudzoval sťažovateľkou tvrdený rozpor postupu žalobkyne s dobrými mravmi, ktorý mal viesť k zamietnutiu žaloby, ako aj tým, že zaviazal sťažovateľku na plnenie úroku z omeškania z hrubej mzdy. Ústavný súd je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu sa dostatočne zaoberalo i individuálnymi okolnosťami veci, hoci nie s výsledkom, aký považuje za správny sťažovateľka, a nie iba tými okolnosťami, na ktoré poukazuje sťažovateľka. Odvolací súd starostlivo vnímal i to, že sťažovateľka pri plnení svojich záväzkov voči žalobkyni vychádzala z uzatvorenej pracovnej zmluvy, žalobkyňa výšku vyplácanej mzdy nerozporovala, svoj nárok uplatnila až po skončení pracovného pomeru, a vzal do úvahy i to, že zaradenie zdravotných sestier do druhého stupňa náročnosti bolo v danom čase bežnou praxou. Na druhej strane krajský súd nenechal bez povšimnutia ani to, že sťažovateľka dotrvala na odmietavom stanovisku k žalobkyňou uplatnenému nároku. Nemožno teda uzavrieť, že krajský súd tieto skutkové okolnosti veci prehliadol. Iba to, že v nich nevidel dôvody zakladajúce rozpor s dobrými mravmi a brániace priznaniu úroku z omeškania žalobkyni, a nerozhodol tak v súlade s predstavou sťažovateľky, nemôže zakladať dôvod na prijatie jej sťažnosti na ďalšie konanie, obdobne ako takýto dôvod nemôže zakladať ani zaviazanie sťažovateľky zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania z celej dlžnej sumy nedoplatkov mzdy, náhrady mzdy a odstupného, na zaplatenie ktorej bola už prv právoplatne zaviazaná.</p>

	Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06, II. ÚS 494/2013, III. ÚS 341/07, I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08, III. ÚS 465/2011
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, § 517 ods. 2 nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, § 3
klúčové slová	mzda, plat úrok z omeškania

Nález - priet'ahy:

spisová značka	III. ÚS 232/2017
populárny názov	Extrémne priet'ahy v konaní o návrhu na ochranu osobnosti
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	01.08.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	Predmetom posudzovaného konania je rozhodovanie o návrhu na ochranu osobnosti a priznaní nemajetkovej ujmy, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca a ktoré nie je ani po 20 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené. Sťažovateľ toho názoru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.
z odôvodnenia	Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd. Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietaní porušenia práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva. Predmetom konania pred okresným súdom, ktoré dosiaľ nebolo právoplatne skončené, je rozhodovanie o návrhu na ochranu osobnosti a priznaní nemajetkovej ujmy. V súvislosti s uvedeným ústavný súd v okolnostiach danej veci pripúšťa určitú mieru vecnej zložitosti. Ústavný súd však konštatuje, že skutkovou ani právnou zložitou veci nie je možné ospravedlniť skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 20 rokoch od jeho začatia. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, podľa ktorého ústavný súd z pohľadu priet'ahov posudzuje priebeh napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také okolnosti, ktoré by v súvislosti s dĺžkou konania bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu vyššie označených práv sťažovateľa, bol samotný postup okresného súdu. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že je z ústavnoprávneho hľadiska úplne neakceptovateľné a ničím ospravedlniteľné, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 20 rokoch od jeho začiatku. Ústavný súd napriek uvedenému podrobne analyzoval priebeh napadnutého konania a zistil obdobia úplnej nečinnosti okresného súdu celkovo v trvaní takmer 8 rokov.

	<p>Okrem rozsiahlej nečinnosti bolo napadnuté konanie poznačené aj neefektívnosťou z dôvodu nedostatočného zisteného skutkového stavu a nepreskúmateľnosti rozhodnutia, keď krajský súd zrušil napadnuté rozsudky okresného súdu a vec opakovane vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, čím došlo k výraznému predĺženiu priebehu napadnutého konania.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 74/1997 porušené boli.</u></p> <p><u>2. Okresnému súdu Bratislava III prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 74/1997 konal bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>3. Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	ochrana osobnosti náhrada škody (ujma)-nemajetková ujma

spisová značka	III. ÚS 269/2017
populárny názov	Opakované prietahy
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	04.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	Z obsahu sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi je pred okresným súdom vedené trestné stíhanie pre trestné činy podľa § 140 ods. 2 a ods. 3 písm. b) a § 250 ods. 1 a ods. 4 písm. b) Trestného zákona v rámci konania sp. zn. PK 1 T 56/03, a to na základe obžaloby podanej 5. júna 2003. Okresný súd vydal 21. júna 2005 rozsudok, ktorým uznal sťažovateľa vinným z označených trestných činov a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť a pol roka. Na základe odvolania sťažovateľa bol však prvostupňový rozsudok uznesením krajského súdu z 28. apríla 2011 zrušený a jeho vec bola okresnému súdu vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Ústavný súd už nálezom sp. zn. III. ÚS 352/2012 zo 14. mája 2013 vyslovil porušenie sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní. Sťažovateľ v sťažnosti opätovne namieta, že namietané konanie nie je dosiaľ právoplatne ukončené a ďalej dochádza k porušovaniu jeho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.
z odôvodnenia	Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade. 1. V uvedenom prípade nebolo možné konštatovať právnu zložitosť trestnej veci, pretože právne posúdenie skutku je súčasťou štandardnej rozhodovacej činnosti

	<p>súdob. Avšak potreba rozsiahleho dokazovania radí vec k skutkovo zložitejším (ako už konštatoval ústavný súd aj v predchádzajúcom náleze).</p> <p>2. Pri posudzovaní otázky správania sa samotného sťažovateľa vo vzťahu k vzniku zbytočných prietáhov v konaní ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa síce pravidelne zúčastňoval na nariadených pojednávaniach, avšak súčasne sám, tým, že využíjúc svoje právo podľa § 277 ods. 5 Trestného poriadku žiadal, aby sa po zmene v zložení senátu hlavné pojednávanie vykonalo znova, čím sa muselo opakovať celé dokazovanie, v značnej miere spôsobil prietahy v konaní.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného ústavou a jeho práva zaručeného dohovorom, bol postup okresného súdu po rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 352/2012 zo 14. mája 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. júna 2013. Prvé pojednávanie po náleze ústavného súdu sa uskutočnilo 9. apríla 2015, teda po 21 mesiacoch. Okresný súd nečinnosť v tomto období ničím nezodôvodnil. Následne boli pojednávania nariadované v pomerne rýchlym slede, vykonávalo sa dokazovanie. V rámci posudzovania plynulosti konania pred ústavným súdom ústavný súd zbral do úvahy aj vyjadrenie predsedu okresného súdu, v ktorom poukázal na ustanovenie § 277 ods. 5 Trestného poriadku, v zmysle ktorého, ak po odročení hlavného pojednávania došlo k zmene samosudcu alebo sa zmenilo zloženie senátu, musí sa hlavné pojednávanie vykonať znova. Tak to bolo aj v sťažovateľovom prípade, čím došlo k objektívnym prietahom v konaní z dôvodu nutnosti opakovania celého dovedy vykonaného dokazovania.</p> <p>Ústavný súd už v predchádzajúcom náleze konštatoval, že „Vzhľadom na zistený značne neefektívny postup okresného súdu, obdobie jeho nečinnosti a tiež s dôrazom na všeobecnú zásadu prísnejšieho posudzovania konaní vo veciach trestného obvinenia nemožno takmer 10 rokov trvajúcu dobu trestného konania považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani za primeranú vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené.“. Od tohto konštatovania sa nemal dôvod odkloniť, navyše, ak namietané konanie trvalo ku dňu podania sťažnosti 14 rokov.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03 v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 352/2012 zo 14. mája 2013 porušené boli.</u></p> <p><u>2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03 prikázal konať bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>3. Sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie a náhradu trov konania.</u></p>
<p>použitá odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdob</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>kľúčové slová</p>	<p>trestné konanie prietahy v konaní</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.